

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1401/2019
08.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2723/18 од 12.10.2018. године, у седници већа одржаној 08.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2723/18 од 12.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2723/18 од 12.10.2018. године у делу којим је правноснажно усвојен тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 бр.138/16 од 22.05.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 463.864,73 динара на име накнаде неисплаћене зараде за период од 10.07.2014. године до 11.04.2016. године са припадајућом каматом. Ставом другим изреке обавезана је тужена да на утврђене износе неисплаћене зараде за означени период уплати за тужиоца надлежном Републичком фонду ПИО Филијала у Панчеву припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у укупном износу од 172.046,83 динара и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет запосленог у износу од 92.640,60 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца у износу од 79.406,23 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и да на утврђене износе исплаћене зараде исплати надлежном Републичком фонду ПИО припадајуће доприносе за бенефицирани стаж осигурања тужиоца за период од 10.07.2014. до 11.04.2016. године у износу од 96.610,91 динар са припадајућом каматом на јавне

приходе од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име стимулације у висини од 10% на нето зараду исплати износ од 19.322,17 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате као и да за тужиоца на утврђене износе неисплаћене зараде за период од 01.05. до 31.05.2012. године уплати надлежном Републичком фонду ПИО Филијала у Панчеву припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четири изреке обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 168.769,22 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2723/18 од 12.10.2018. године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П1 бр.138/16 од 22.05.2018. године у ставу један, делу става два у коме је обавезана тужена да на утврђени износ неисплаћене зараде за период од 10.07.2014. године до 11.04.2016. године за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет запосленог и на терет послодавца као и у ставу четири изреке. Ставом другим преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става два изреке и то тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на утврђене износе неисплаћене зараде за период од 10.07.2014. до 11.04.2016. године уплати законску затезну камату од пресуђења до исплате на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет запосленог, као и на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и да на утврђене износе неисплаћене зараде исплати надлежном Републичком фонду ПИО Филијала Панчево припадајуће доприносе за бенефицирани стаж осигурања тужиоца за период од 10.07.2014. до 11.04.2016. године у износу од 96.610,91 динар са законском затезном каматом на јавне приходе од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 2.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због неуједначене судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је побијана одлука којом је одлучено о накнади припадајуће зараде после суспензије и доприносима за ПИО, у складу са уједначеном судском праксом.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради исплате зараде и доприноса поднета је суду дана 25.04.2016. године.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору, који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора побијаног дела у износу од 463.846,73 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић